

Les víctimes d'abusos: veritat

Dc, 30/03/2016 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Ser una víctima, en general, implica patir un dany per culpa aliena o causa fortuïta. El diccionari és precís en la definició. Des de la perspectiva del dret, es considera víctima una «persona que pateix les conseqüències danyoses d'un delictes», per tant, d'un trencament de la llei. Els abusos sexuals sobre menors responen a aquest concepte. Les estadístiques són preocupants, però la llum dels focus molt poques vegades apunta al percentatge àmpliament majoritari: l'àmbit familiar. No obstant això, la sensibilitat sobre aquest drama està augmentant, malgrat que de manera sectorial.

Parlar amb una víctima d'abusos sexuals resulta una experiència dolorosa i profunda. S'empatitza amb el sofriment experimentat. L'abús és una interferència en el procés evolutiu d'una persona. Es distorsionen en ella realitats íntimes, que aboquen a un caos interior. Quan passa això, el guariment és un objectiu prioritari, que exigeix tres requisits bàsics: veritat, amor i llibertat.

El primer és la veritat. La confusió interior, els sentiments ferits, els vincles emocionals, si existeixen, amb la persona agressora, el relat dels fets... han de ser vistos a la llum de la veritat. Sense embuts. Sense ornaments estèrils. Per comprendre el que s'ha viscut. Sense victimismes. El silenci, la vergonya, tenen un preu molt destructiu. En comptes de resoldre'l, el problema s'interioritza i s'enfonsa en les arrels, de vegades inconscients. L'autorebuig pot ser tan gran que es perd la consciència del que ha passat. Es transforma en un riu d'aigües subterrànies. No es veuen, però actuen. En aquest cas, poden tendir a la repetició en altres del que s'ha patit en un mateix.

Obrir-se a la veritat davant de persones de confiança, sabent potser que la confiança ha rebut una ferida profunda. Quan la paraula estigui més a prop del moment de l'abús, menors en seran les seqüeles. Intervenir en calent impedeix que l'ordidura afectiva es deteriori més enllà del previst. La veritat costa reconèixer-la i dir-la, sembla que es trenca el cor, però obre una esclatxa de llibertat i un horitzó d'esperança. Exigeix un procés de dol. No convé ajornar-lo ni menysprear-ne la profunditat. La veritat està vinculada a la dignitat de la persona.

Cadascú sabrà com dir la seva veritat, sense que ningú la utilitzi per a interessos aliens al bé de la víctima, que no ha de ser mai convertida en arma llancívola. La justícia té la seva funció. La teràpia, la psicologia, l'educació... també la seva. Cadascú sabrà en quin nivell vol intervenir per guarir. Sigui quin sigui el camí triat, en tots ells la veritat ha de ser el primer pas.

El perjudici més gran contra les autèntiques víctimes el poden causar les falses víctimes. Víctimes que, per interessos inconfessables, crematístics o d'una altra índole, construeixen relats que no s'ajusten a la veritat. En temps revoltats tot és possible i cal saber discernir.

Primer pas, trencar el silenci des de la veritat.